

opnaaet, hvad han vilde, og tror han, at det er en god Gerning, kan han sige, at det er forsvarligt og berettiget, men i den almindelige Opfattelse vil det fremtræde som noget andet, og i alt Fald kan jeg ikke anerkende, at det skulde have noget som helst reelt fornuftigt og godt Grundlag nu at ville forlange Nedsættelse af Maksimalgrænsen.

Dertil kommer, at det er kun et forholdsvis ringe Antal, der har Maksimalgrænsen, det er ikke alle Arbejdsløsheds-kasserne, der er oppe paa 4 Kr. og 3 Kr. 50 Ø., det er kun en Del af dem. Jeg har en Opgørelse, som jeg har faaet fra Arbejdsdirektoratet til dette Brug; den viser, at der er 38 Kasser med 93 223 Medlemmer, hvori 4 Kr. og 3 Kr. 50 Ø. benyttes, men ikke af alle Medlemmerne. Der er indenfor de samme Kasser forskellige Klasser, nogle er saakaldte halvt betalende, d. v. s. de betaler ofte over Halvdelen, men der er altsaa forskellige Klasser, og mange af dem faar under de 4 Kr. Det har ikke kunnet opgøres, hvor mange der har Adgang til en Understøttelse af mindre end 4 Kr., men der er i hvert Fald et betydeligt Tal, som faar langt mindre end dette Maksimum; det er ganske sikkert ikke over en Trediedel af Arbejdsløsheds-kassernes Medlemmer, der faar Maksimum. Hvad kan man da opnaa? Tror man, at det er de daarligste, dem, man mest skal se paa Fingrene, dem, der er størst Fare ved at give denne Maksimalunderstøttelse? Hvad kan være Grunden til at nedsætte Understøttelsen? Det maa være, at den bliver for høj i Forhold til Lønnen. Jeg har nu paapeget, at den er snarere for lav, i alt Fald ikke for høj. Hvordan kan man saa sige, at den skal nedsættes, naar det med Tal kan dokumenteres, at der kun er en Trediedel af Kasserne, som bruger den, og endda ikke til alle Medlemmer? Hvordan kan man sige, at den skal nedsættes, naar der er saa forholdsvis faa, der har denne Maksimalunderstøttelse — medmindre man kunde paapege, at det er nogle skidt Karle, Folk, der har særlig Tendens til at smøge udenom og tilsnige sig Understøttelser, de ikke har Ret til; men det kan man ikke. Arbejdsmandenes store Kasse f. Eks. paa over 80 000 Medlemmer er slet ikke med, deres Maksimalunderstøttelse er 3 Kr.

Saa stod det ærede Medlem (Stensballe) og talte om den ekstraordinære Understøttelse. Det lyder ganske udmærket, naar man da faar den, vel at mærke, men de fleste faar den jo ikke. Der er Tillægshjælp til den vedtægtsmæssige Understøttelse,

og der er fortsat Hjælp og Børnehjælp i begge Tilfælde, men af 262 773 Medlemmer er der kun 54 413, som tilhører Fag, der er anerkendt for at have ekstraordinær Arbejdsløshed. Altsaa kun ca. 20 pCt. af Arbejdsløsheds-kassernes Medlemmer er inde under den Hjælp, de andre faar intet. Hvis de har opbrugt deres vedtægtsmæssige Understøttelse, faar de intet. Hvis de tilhører Fag, som ikke er anerkendt for at have ekstraordinær Arbejdsløshed, faar de heller ingen Tillægshjælp; de faar deres vedtægtsmæssige Understøttelse med Maksimum, som er 4 Kr., for det og det Antal, men de øvrige faar intet. Hvor har man saa Dristighed til at tale om og vifte med den ekstraordinære Understøttelse, som kun eksisterer for saa forholdsvis faa? I Cirkulæret af 21. Marts 1922 var der en Bestemmelse; hvorefter arbejdsløse ikke kunde faa Understøttelse i mere end 90 Dage, naar de havde opbrugt deres vedtægtsmæssige Understøttelse. Denne Bestemmelse har maattet forlænges, er blevet forlænget til Slutningen af Maj i Aar. Da var det ikke muligt at faa en Forlængelse gennemført. Om Ministeren har haft en Tilbøjelighed til at ville have den forlænget, ved jeg ikke; men der var et Flertal i det saakaldte C-Nævn, som modsatte sig denne Forlængelse, og saa traadte Ministeren ikke op derimod. Ministeren har ikke været bange for at træde op, selv naar saa godt som hele Nævnet var enigt om at ville gennemføre noget, men her gjorde han det ikke. Saa skete der det, at paa een Gang blev ca. 3 000 Medlemmer berøvet den fortsatte Hjælp, fordi de havde gaaet over 90 Dage arbejdsløse. Til Trods for, at de havde gaaet 90 Dage arbejdsløse foruden den Tid, de havde faaet Understøttelse af deres Arbejdsløsheds-kasse, fik de altsaa yderligere den Straf, fordi de var saa ulykkelige, at de ikke kunde skaffe sig Arbejde — Arbejdsløsheds-kassen kunde ikke skaffe dem Arbejde, og de kunde ikke skaffe sig Arbejde paa anden Maade —, at blive berøvet hele Understøttelsen, da man fandt, at deres Fag ikke faldt ind under ekstraordinær Arbejdsløshed. Vore Folk har altid gjort gældende, at det er urimeligt at straffe de maaske forholdsvis faa, der er Medlemmer af en Kasse, som ikke har saa megen Arbejdsløshed, naar de dog har gaaet lang Tid arbejdsløse — de kan jo ikke gøre for, at der ikke gaar saa mange arbejdsløse — og faktisk ikke selv kan skaffe sig Arbejde. Det har man imidlertid ikke taget Hensyn til.

Saa skete der noget i Sommer, nem-